

Arrest

nr. 267 073 van 24 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2021.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt

onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat uit de door verzoekster neergelegde documenten blijkt dat zij over de Servische nationaliteit beschikt en dat haar vrees bijgevolg ten aanzien van Servië dient te worden beoordeeld. Vervolgens wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende en haar openvolgende verklaringen over de kernelementen van haar dagelijks leven niet coherent zijn en tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar zoon S. N., waardoor verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke achtergrond of reële situatie. Voorts, zo stelt de bestreden beslissing, maakt verzoekster de problemen met G. T. niet aannemelijk. De bestreden beslissing vervolgt door te stellen dat, wat er ook van zij, verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de landeninformatie blijkt dat de Servische autoriteiten voldoende bescherming en redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen. De commissaris-generaal voegt nog toe dat de verklaringen van verzoekster over haar moeilijkheden om aan Servische identiteitsdocumenten te geraken niet kunnen

leiden tot de vaststelling van een nood aan internationale bescherming; en dat het feit dat zij verklaart geen woning te hebben in Servië en niet te weten naar waar te gaan een motief van louter socio-economische aard betreft dat niet kan leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haat specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij diens vaststellingen evenwel geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.3. Waar verzoekster herhaalt dat zij het slachtoffer was van vervolgingen door G.T., en dit zowel in Kosovo als in Servië, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de persoonlijke onderhouden niet heeft vermeld problemen te hebben gekend met G. in Servië, of concrete redenen te hebben gegeven dat G. haar zou zoeken of kunnen vinden in Servië. Verzoekster uitte enkel vermoedens dat G. ook in Servië actief is omdat hij een meisje uit Belgrado zou hebben verhandeld (notities persoonlijk onderhoud 8 maart 2021, p. 13). Verder gaat verzoekster voorbij aan de terechte motivering in de bestreden beslissing, waarin op goede gronden wordt gesteld dat verzoekster geen coherente verklaringen aflegt over de problemen met G.: "Ook wat betreft de door u beweerde problemen met een Albanees genaamd G., dient vastgesteld te worden dat u en uw zoon hier bijzonder tegenstrijdige verklaringen over afleggen. Zo verklaarde u sinds 1999 dagelijks of om de twee dagen seksueel misbruikt te zijn geweest in Kosovo door G. en zijn vrienden nadat zij u op straat opmerkten. Uw zoon werd hierbij steeds bewusteloos geslagen, maar hij was wel op de hoogte van het misbruik nadat u hem de naam vertelde van uw belager drie of vier jaar na de start van het misbruik (CGVS I, p. 13). Ook in Frankrijk en bij terugkeer in Kosovo kende u steeds opnieuw problemen met hen (CGVS I, p. 14-18). S. daarentegen, die hier allerm minst coherente verklaringen over aflegde, stelde dat jullie problemen hadden met een Albanees genaamd G. T.. S. stelde dat hij deze persoon leerde kennen tijdens jullie reis naar Frankrijk in 2012 (CGVS S., p. 16). Voorts verklaarde hij dat G. jullie drie keer kwam opzoeken, maar sprak hij zichzelf tegen over wanneer u door deze persoon seksueel misbruikt zou zijn (CGVS, S. p. 15-18). Uw zoon – waarvan u stelde dat hij van alle problemen met G. op de hoogte was (CGVS I, p. 19) - gaf echter nergens aan dat hij jarenlang dagelijks of om de twee dagen bewusteloos werd geslagen noch dat u sinds 1999 dergelijke ernstige problemen kende, wat gezien de ernst van de feiten toch kan verwacht worden dat men dit vermeldt. U werd dan ook opnieuw geconfronteerd met de frappante tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw zoon. U repliceerde dat u de waarheid spreekt en dat wanneer G. u misbruikte, hij uw zoon sloeg en dat u uw zoon nadien vertelde over het misbruik (CGVS II, p. 14). Opnieuw dient echter vastgesteld te worden dat het uiterst merkwaardig is dat jullie betreffende de kern van jullie vrees zulke tegenstrijdige verklaringen afleggen." Verzoekster haalt geen enkel element aan dat hierop een ander licht zou kunnen werpen. Waar zij stelt dat haar dossier samen met dat van haar zoon S. had moeten behandeld worden en dat hierdoor een vollediger en grondiger analyse van hun nood tot internationale bescherming mogelijk was geweest, maakt verzoekster geenszins concreet hoe een gezamenlijke behandeling van hun dossiers tot andere vaststellingen en conclusies had kunnen leiden. Verzoekster voert aan dat verwerende partij zelf tegenstrijdig is, doordat in de beslissing betreffende S. wordt gesteld dat hij zich meerdere keren tegensprak over de problemen met G. en in de beslissing betreffende verzoekster wordt gesteld dat S. hier "allerm minst coherente verklaringen over aflegde". De Raad ziet niet in hoe de vaststellingen in de beslissingen betreffende verzoekster en haar zoon tegenstrijdig zijn, daar in beide beslissingen uitvoerig wordt gemotiveerd dat S. geen coherente verklaringen aflegt over de problemen met G. Betreffende het feit of de verkrachting van verzoekster al dan niet in vraag wordt gesteld in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de beslissing geen concrete uitspraken doet over het feit of verzoekster al dan niet het slachtoffer is geweest van verkrachting. De bestreden beslissing beargumenteert wel uitvoerig dat verzoekster en

haar zoon tegenstrijdige verklaringen afleggen over de omstandigheden van het seksueel geweld door G., waarvan verzoekster het slachtoffer verklaart te zijn geweest.

4.4. Er wordt voorts in de bestreden beslissing op goede grond vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze voor de door haar aangehaalde problemen met G., - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten in een ander daglicht te plaatsen: "Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met G. en zijn vrienden – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U vreest dat G. u in Servië eveneens zou kunnen vinden omdat hij een vrouwenhandelaar is en eveneens vrouwen uit Servië verhandelt (CGVS II, p. 13). Gevraagd of u bij eventuele problemen met G. en of zijn vrienden in Servië naar de politie zou kunnen gaan, verklaarde u dit niet te weten omdat u nog nooit in Belgrado was (CGVS II, p. 13). In dit kader dient dan ook gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele

(veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." Door het louter herhalen en poneren dat er in Servië geen effectieve en reële bescherming van de Servische overheden ten aanzien van Roma's is, en zeker niet voor verzoekster die al tevergeefs gepoogd heeft om beroep te doen op de hulp van de Servische overheden, kan verzoekster voorgaande vaststellingen niet weerleggen. Zij toont immers niet in concreto aan dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Verzoeker staat geenszins dat zij voor de door haar aangehaalde problemen reeds contact heeft opgenomen met en beroep heeft gedaan op de Servische politie en meer in het algemeen de Servische autoriteiten. Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen haar belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen.

4.5. Verzoekers betoogt verder in haar verzoekschrift dat zij en haar zoon in Servië ingrijpende en systematische discriminatie hebben gekend en de toegang is ontzegd tot algemene diensten. De Raad wijst vooreerst echter op volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal met verwijzing naar de verklaringen van verzoekster waarmee dit betoog niet strookt: "Uit uw verklaringen omtrent het verkrijgen van Servische documenten kan evenmin enige nood om internationale bescherming afgeleid worden. U wierp op dat men u bij de gemeente in Nis, Servië geen nieuwe Servische identiteitskaart wou geven omdat u hiervoor een woning diende te kopen in Nis en u zich hier kon domiciliëren (CGVS II, p. 7). Daarnaast dient evenwel vastgesteld te worden dat u er wel verschillende geboorteaktes met verschillende data verkreeg (CGVS II, p. 8). Bovendien stelde u dat u slechts één keer in Nis was geweest. U stelde aanvankelijk dat u daar dan ruzie had gemaakt met de persoon die u geen identiteitskaart wou geven om dan even later te verklaren dat de man die u daar bediende heel vriendelijk was (CGVS II, p. 7-8). Voorts dient opgemerkt te worden dat u, buiten een enkele keer dat u bij een Roma-organisatie in Kosovo langsging waar u door één persoon werd gezegd dat hij u niet kon helpen omdat hij niet de chef was, u geen enkele poging meer ondernam om nieuwe Servische identiteitsdocumenten te bekomen noch informeerde u zich over de voorwaarden hierover (CGVS II, p. 7-8). Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden van een verzoeker dat deze zich hierover uitgebreid informeert en de nodige administratieve stappen zet voor het bekomen van deze identiteitsdocumenten. Het loutere feit dat er voorwaarden worden gesteld aan het uitreiken van identiteitskaarten (zoals het bezitten van een woning om een domicilie te regelen) valt binnen de soevereine bevoegdheid van nationale staten en volstaat niet om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming." Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit algemene informatie betreffende de situatie van Roma in Servië, en stelt dat zij ter plaatse ingrijpende en systematische discriminatie heeft gekend, stelt de Raad vast dat zij geen enkel concreet element aanhaalt waaruit deze discriminatie zou kunnen blijken. De Raad benadrukt voorts dat verzoekster, zoals uitgebreid in de bestreden beslissing wordt beargumenteerd, geen zicht biedt op haar eerder verblijf of verblijven in Servië en de omstandigheden van dit verblijf of deze verblijven: "Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw zoon. Zo stelde u dat u van uw echtgenoot en uw andere zoon en dochter geen nieuws meer heeft sinds de oorlog (CGVS I, p. 5). Uw zoon S. daarentegen beweerde dat zijn zus en broer tot 2012 bij jullie woonden, dat zijn broer in 2012 mee ging naar Frankrijk en dat zijn zus tot een jaar geleden nog steeds telefonisch contact met jullie had (CGVS S., p. 7-8). Wat betreft de verblijfplaatsen van u en uw zoon S. – die steeds bij u was (CGVS I, p. 9) –, verklaarde u dat u na de oorlog met uw zoon steeds in Pristina had gewoond in verlaten woningen omdat jullie er niet konden huren uit schrik voor de Albanezen. U stelde nooit in Servië gewoond te hebben, noch er ooit geweest te zijn (CGVS I, p. 6, 8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan voornamelijk gewoond te hebben in de woning van de vader van uw schoonvader, ook nadat jullie van Frankrijk terugkeerde, gelegen in de Aca Mardakovic 37 (CGVS II, p. 4-6). Uw zoon verklaarde echter dat jullie in 2005 de woning in de Aca Mardakovic 37 verlieten en dat jullie naar Beograd, Servië verhuisden waar jullie bleven tot aan jullie vertrek naar Frankrijk in 2012 (CGVS S., p. 3, 5). Hij stelde eveneens dat jullie nog enkele jaren voor 2019 in Servië woonden (CGVS S., p. 19). Gelet op de door u ingediende brief van de psycholoog waarin gewag wordt gemaakt dat u geheugenproblemen heeft, werd u dan ook gevraagd wiens verklaringen hierover correct waren. U repliceerde hierop enkel dat u de waarheid spreekt en dat uw zoon wat gek is (CGVS II, p. 13). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw zoon verklaarde vergeetachtig te zijn (CGVS S., p. 16, 18, 22), maar hiervoor tijdens zijn procedure op het Commissariaat-generaal geen enkel medisch document neerlegde dat deze beweringen staft.

Rekening houdend met uw geheugenproblemen, die hier niet in twijfel worden getrokken, blijft het echter bijzonder opmerkelijk dat zowel u als uw zoon betreffende eenvoudige kernelementen van jullie dagelijks leven geen coherente verklaringen kunnen afleggen. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat in het attest van uw psycholoog er eveneens sprake is van traumatische gebeurtenissen in uw land van herkomst, met name Servië. Er werd u dan ook gevraagd of het mogelijk was om met objectieve documenten aan te tonen of u in Kosovo verbleef tijdens de door u beweerde periodes. U verklaarde echter niet over dergelijke documenten te beschikken (CGVS II, 13-14). Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet vermoeden dat u en uw zoon doelbewust informatie achterhouden waardoor het onmogelijk is om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (waar u de afgelopen jaren heeft verbleven, uw familiale netwerk,...) en bijgevolg evenmin op uw daadwerkelijke nood aan internationale bescherming." Verzoekster haalt geen elementen die een ander licht kunnen werpen op voorgaande. Op basis van de verklaringen en de documenten van verzoekster kan er dan ook niet besloten worden dat zij heeft aangetoond het slachtoffer te zijn geweest van systematische en ernstige discriminatie.

De Raad wijst er ook op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster heeft dit, zoals hierboven uitgebreid uiteengezet, niet aangetoond.

5. Bijgevolg blijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, stelt de verzoekende partij dat zij ook een meerderjarige zoon heeft en dat de dossiers samen moeten behandeld worden. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij behoort tot de Roma gemeenschap die in haar land van herkomst het slachtoffer wordt van discriminatie. Zij benadrukt dat zij niet veilig kan terugkeren. Voor het overige volhardt de verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij ook een meerderjarige zoon heeft en dat de dossiers samen moeten behandeld worden, komt zij niet verder dan het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie, in welk verband in voormelde beschikking het volgende wordt opgemerkt:

"4.3. Waar verzoekster herhaalt dat zij het slachtoffer was van vervolgingen door G.T., en dit zowel in Kosovo als in Servië, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de persoonlijke onderhouden niet heeft vermeld problemen te hebben gekend met G. in Servië, of concrete redenen te hebben gegeven dat G. haar zou zoeken of kunnen vinden in Servië. Verzoekster uitte enkel vermoedens dat G. ook in Servië actief is omdat hij een meisje uit Belgrado zou hebben verhandeld (notities persoonlijk onderhoud 8 maart 2021, p. 13). Verder gaat verzoekster voorbij aan de terechte motivering in de bestreden beslissing, waarin op goede gronden wordt gesteld dat verzoekster geen coherente verklaringen aflegt over de problemen met G.: "Ook wat betreft de door u beweerde problemen met een Albanees genaamd G., dient vastgesteld te worden dat u en uw zoon hier bijzonder tegenstrijdige verklaringen over afleggen. Zo verklaarde u sinds 1999 dagelijks of om de twee dagen seksueel misbruikt te zijn geweest in Kosovo door G. en zijn vrienden nadat zij u op straat opmerkten. Uw zoon werd hierbij steeds bewusteloos geslagen, maar hij was wel op de hoogte van het misbruik nadat u hem de naam vertelde van uw belager drie of vier jaar na de start van het misbruik (CGVS I, p. 13). Ook in Frankrijk en bij terugkeer in Kosovo kende u steeds opnieuw problemen met hen (CGVS I, p. 14-18). S. daarentegen, die hier allerm minst coherente verklaringen over aflegde, stelde dat jullie problemen hadden met een Albanees genaamd G. T.. S. stelde dat hij deze persoon leerde kennen tijdens jullie reis naar Frankrijk in 2012 (CGVS S., p. 16). Voorts verklaarde hij dat G. jullie drie keer kwam opzoeken, maar sprak hij zichzelf tegen over wanneer u door deze persoon seksueel misbruikt zou zijn (CGVS, S. p. 15-18). Uw zoon – waarvan u stelde dat hij van alle problemen met G. op de hoogte was (CGVS I, p. 19) - gaf echter nergens aan dat hij jarenlang dagelijks of om de twee dagen bewusteloos werd geslagen noch dat u sinds 1999 dergelijke ernstige problemen kende, wat gezien de ernst van de feiten toch kan verwacht worden dat men dit vermeldt. U werd dan ook opnieuw geconfronteerd met de frappante tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw zoon. U repliceerde dat u de waarheid spreekt en dat wanneer G. u misbruikte, hij uw zoon sloeg en dat u uw zoon nadien vertelde over het misbruik (CGVS II, p. 14). Opnieuw dient echter vastgesteld te worden dat het uiterst merkwaardig is dat jullie betreffende de kern van jullie vrees zulke tegenstrijdige verklaringen afleggen." Verzoekster haalt geen enkel element aan dat hierop een ander licht zou kunnen werpen. Waar zij stelt dat haar dossier samen met dat van haar zoon S. had moeten behandeld worden en dat hierdoor een vollediger en grondiger analyse van hun nood tot internationale bescherming mogelijk was geweest, maakt verzoekster geenszins concreet hoe een gezamenlijke behandeling van hun dossiers tot andere vaststellingen en conclusies had kunnen leiden. Verzoekster voert aan dat verwerende partij zelf tegenstrijdig is, doordat in de beslissing betreffende S. wordt gesteld dat hij zich meerdere keren tegensprak over de problemen met G. en in de beslissing betreffende verzoekster wordt gesteld dat S. hier "allerm minst coherente verklaringen over aflegde". De Raad ziet niet in hoe de vaststellingen in de beslissingen betreffende verzoekster en haar zoon tegenstrijdig zijn, daar in beide beslissingen uitvoerig wordt gemotiveerd dat S. geen coherente verklaringen aflegt over de problemen met G. Betreffende het feit of de verkrachting van verzoekster al dan niet in vraag wordt gesteld in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de beslissing geen concrete uitspraken doet over het feit of verzoekster al dan niet het slachtoffer is geweest van verkrachting. De bestreden beslissing beargumenteert wel uitvoerig dat verzoekster en haar zoon tegenstrijdige verklaringen afleggen over de omstandigheden van het seksueel geweld door G., waarvan verzoekster het slachtoffer verklaart te zijn geweest." (eigen onderlijning).

Door ter terechtzitting louter nogmaals te stellen dat zij een meerderjarige zoon heeft en dat de dossiers samen moeten behandeld worden, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die een ander licht werpen op het vastgestelde in voormelde grond.

4.2. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting verder dat zij behoort tot de Roma gemeenschap die in haar land van herkomst het slachtoffer wordt van discriminatie en zij benadrukt dat zij niet veilig kan terugkeren. In het licht van dit betoog herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

"4.4. Er wordt voorts in de bestreden beslissing op goede grond vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze voor de door haar aangehaalde problemen met G., - of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten in een ander daglicht te plaatsen: "Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met G. en zijn vrienden – of bij een

eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U vreest dat G. u in Servië eveneens zou kunnen vinden omdat hij een vrouwenhandelaar is en eveneens vrouwen uit Servië verhandelt (CGVS II, p. 13). Gevraagd of u bij eventuele problemen met G. en of zijn vrienden in Servië naar de politie zou kunnen gaan, verklaarde u dit niet te weten omdat u nog nooit in Belgrado was (CGVS II, p. 13). In dit kader dient dan ook gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking en dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.” Door het louter herhalen en poneren dat er in Servië geen effectieve en reële bescherming van de Servische overheden ten aanzien van Roma's is, en zeker niet voor verzoekster die al tevergeefs gepoogd heeft om beroep te doen op de hulp van de Servische overheden, kan verzoekster voorgaande vaststellingen niet weerleggen. Zij toont immers niet in concreto aan dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Servische autoriteiten. Verzoeker staat geenszins dat zij voor de door haar aangehaalde problemen reeds contact heeft opgenomen met en beroep heeft gedaan op de Servische politie en meer in het algemeen de Servische

autoriteiten. Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen haar belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen.

4.5. Verzoekers betoogt verder in haar verzoekschrift dat zij en haar zoon in Servië ingrijpende en systematische discriminatie hebben gekend en de toegang is ontzegd tot algemene diensten. De Raad wijst vooreerst echter op volgende pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal met verwijzing naar de verklaringen van verzoekster waarmee dit betoog niet strookt: "Uit uw verklaringen omtrent het verkrijgen van Servische documenten kan evenmin enige nood om internationale bescherming afgeleid worden. U wierp op dat men u bij de gemeente in Nis, Servië geen nieuwe Servische identiteitskaart wou geven omdat u hiervoor een woning diende te kopen in Nis en u zich hier kon domiciliëren (CGVS II, p. 7). Daarnaast dient evenwel vastgesteld te worden dat u er wel verschillende geboorteaktes met verschillende data verkreeg (CGVS II, p. 8). Bovendien stelde u dat u slechts één keer in Nis was geweest. U stelde aanvankelijk dat u daar dan ruzie had gemaakt met de persoon die u geen identiteitskaart wou geven om dan even later te verklaren dat de man die u daar bediende heel vriendelijk was (CGVS II, p. 7-8). Voorts dient opgemerkt te worden dat u, buiten een enkele keer dat u bij een Roma-organisatie in Kosovo langsging waar u door één persoon werd gezegd dat hij u niet kon helpen omdat hij niet de chef was, u geen enkele poging meer ondernam om nieuwe Servische identiteitsdocumenten te bekomen noch informeerde u zich over de voorwaarden hierover (CGVS II, p. 7-8). Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden van een verzoeker dat deze zich hierover uitgebreid informeert en de nodige administratieve stappen zet voor het bekomen van deze identiteitsdocumenten. Het loutere feit dat er voorwaarden worden gesteld aan het uitreiken van identiteitskaarten (zoals het bezitten van een woning om een domicilie te regelen) valt binnen de soevereine bevoegdheid van nationale staten en volstaat niet om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming." Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit algemene informatie betreffende de situatie van Roma in Servië, en stelt dat zij ter plaatse ingrijpende en systematische discriminatie heeft gekend, stelt de Raad vast dat zij geen enkel concreet element aanhaalt waaruit deze discriminatie zou kunnen blijken. De Raad benadrukt voorts dat verzoekster, zoals uitgebreid in de bestreden beslissing wordt beargumenteerd, geen zicht biedt op haar eerder verblijf of verblijven in Servië en de omstandigheden van dit verblijf of deze verblijven: "Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw zoon. Zo stelde u dat u van uw echtgenoot en uw andere zoon en dochter geen nieuws meer heeft sinds de oorlog (CGVS I, p. 5). Uw zoon S. daarentegen beweerde dat zijn zus en broer tot 2012 bij jullie woonden, dat zijn broer in 2012 mee ging naar Frankrijk en dat zijn zus tot een jaar geleden nog steeds telefonisch contact met jullie had (CGVS S., p. 7-8). Wat betreft de verblijfplaatsen van u en uw zoon S. – die steeds bij u was (CGVS I, p. 9) –, verklaarde u dat u na de oorlog met uw zoon steeds in Pristina had gewoond in verlaten woningen omdat jullie er niet konden huren uit schrik voor de Albanezen. U stelde nooit in Servië gewoond te hebben, noch er ooit geweest te zijn (CGVS I, p. 6, 8). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan voornamelijk gewoond te hebben in de woning van de vader van uw schoonvader, ook nadat jullie van Frankrijk terugkeerde, gelegen in de Aca Mardakovic 37 (CGVS II, p. 4-6). Uw zoon verklaarde echter dat jullie in 2005 de woning in de Aca Mardakovic 37 verlieten en dat jullie naar Beograd, Servië verhuisden waar jullie bleven tot aan jullie vertrek naar Frankrijk in 2012 (CGVS S., p. 3, 5). Hij stelde eveneens dat jullie nog enkele jaren voor 2019 in Servië woonden (CGVS S., p. 19). Gelet op de door u ingediende brief van de psycholoog waarin gewag wordt gemaakt dat u geheugenproblemen heeft, werd u dan ook gevraagd wiens verklaringen hierover correct waren. U repliceerde hierop enkel dat u de waarheid spreekt en dat uw zoon wat gek is (CGVS II, p. 13). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw zoon verklaarde vergeetachtig te zijn (CGVS S., p. 16, 18, 22), maar hiervoor tijdens zijn procedure op het Commissariaat-generaal geen enkel medisch document neerlegde dat deze beweringen staft. Rekening houdend met uw geheugenproblemen, die hier niet in twijfel worden getrokken, blijft het echter bijzonder opmerkelijk dat zowel u als uw zoon betreffende eenvoudige kernelementen van jullie dagelijks leven geen coherente verklaringen kunnen afleggen. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat in het attest van uw psycholoog er eveneens sprake is van traumatische gebeurtenissen in uw land van herkomst, met name Servië. Er werd u dan ook gevraagd of het mogelijk was om met objectieve documenten aan te tonen of u in Kosovo verbleef tijdens de door u beweerde periodes. U verklaarde echter niet over dergelijke documenten te beschikken (CGVS II, 13-14). Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet vermoeden dat u en uw zoon doelbewust informatie achterhouden waardoor het onmogelijk is om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële

situatie (waar u de afgelopen jaren heeft verbleven, uw familiale netwerk,...) en bijgevolg evenmin op uw daadwerkelijke nood aan internationale bescherming." Verzoekster haalt geen elementen die een ander licht kunnen werpen op voorgaande. Op basis van de verklaringen en de documenten van verzoekster kan er dan ook niet besloten worden dat zij heeft aangetoond het slachtoffer te zijn geweest van systematische en ernstige discriminatie.

De Raad wijst er ook op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster heeft dit, zoals hierboven uitgebreid uiteengezet, niet aangetoond. (eigen onderlijning).

De Raad herhaalt dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

De verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting louter tot een algemeen herhalend betoog waarin zij stelt te behoren tot de Roma gemeenschap die in haar land van herkomst het slachtoffer wordt van discriminatie en zij benadrukt dat zij niet veilig kan terugkeren. Zij formuleert haar betoog dan ook zeer algemeen en komt niet verder dan te verwijzen naar de discriminatie van Roma, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in haar persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het herhalen van eerder aangevoerde argumentatie en het voeren van een algemeen betoog waarin zij haar visie op de zaak geeft, doch waarbij zij in gebreke blijft concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing vermelde motieven. De verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Waar zij voor het overige stelt te volharden in de middelen van haar verzoekschrift, gaat zij evenmin op concrete wijze in op de gronden van de beschikking. Zij brengt dan ook geen concrete en dienstige elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS